

Scheiner Júlia Barátokkal

A Maros-gátnál volt egy nagyon szép kicsi házunk, és ott készült a kép. Ez egy kisebb társaság volt. Én jobbról a harmadik vagyok. Jobbra az első a legjobb barátnőm volt, Weinberger Ducinak hívták, egy Gyergyóból bejött lány. Az apja számfejtő volt a városházán. Andris ül mellettem jobbra. Mögöttem volt egy Citrom Éva nevű zsidó lány, aki később nagyon aljasnak bizonyult. A háború előtti pár évben feljárt a kozmetikába, s nézte, hogy csinálom. Egy nap azzal jött, hogy tanítsam meg. Auschwitzban aztán nagyon csúnyán viselkedett. A picusnyakkendő egy ismerős. Baloldalt a fiúra meg a lányra nem emlékszem. Mindig annyian jöttek-mentek. Valaki közülünk fényképezett.

Apuka már nézte, hogy milyen idő van, hogy lehessen menni ki, a Maros-gáthoz -- meg volt bolondulva a helyért, nagyon szeretett oda járni. Nem főztünk ott, csak vittünk ki készételeket. Kamránk is volt, vágta egy nyílást a házban, és ott volt a földben. Ebbe a lehajtható részbe lehetett az ételes tálakat tenni. A víkendház teteje egy szobányival továbbnyúlt, ahol már nem a ház fala, hanem oszlopok tartották. Alatta ebédeltünk, tehát teljes kényelemben voltunk. Volt két csónakunk, egy volt apáméknak, amit úgy hívtunk, hogy Döc-döc, mert apuka úgy hívta mindig anyukát, mikor állapotos volt. Volt az öcsémnek egy szkiffje, olyan egyszemélyes és kormányzós, hosszú keskeny csónak. Akkor nagyon jól éltünk. Mellettünk volt Ernő unokabátyámnak egy háza, egy cirkuszkocsi, amit átalakított, de a formáján nem változtatott, csak berendezte.

Amikor már nagyobbak voltunk, a szülők hagytak egyedül is kimenni, a barátokkal. Ahogy volt egy kis időnk, mindig mentünk a Maros-gáthoz. Mind zsidók voltak, akikkel egy társaságba jártam. Állandóan ott tanyáztunk, nagyon jól szórakoztunk ott. Voltak ott kicsi meg nagy csónakok. Felcsónakázott az ember a Maroson, voltak szigetek, ahová lehetett menni.